

**Zegengroet aan den welëerwaardigen,
zeergeleerden heere, den heere Joachimus
Mobachius**

**waardigen, getrouwen, en veelgeliefden herder, en leeraar
in de kerke, bij de bloeiende gemeente van 's
Hertogenbosch**

Jan Lagendaal

bron

Jan Lagendaal Zegengroet aan den welëerwaardigen, zeergeleerden heere, den heere Joachimus Mobachius. waardigen, getrouwen, en veelgeliefden herder; en leeraar in de kerke, bij de bloeiende gemeente van 's Hertogenbosch. Z.n., z.p. 1775

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/lage001zege01_01/colofon.htm

dělní

**Zegengroet aan den welëerwaardigen, zeergeleerden heere, den heere
Joachimus Mobachius,
waardigen, getrouwen, en veelgeliefden Herder en Leeraar in de
Kerke, by de bloeiende Gemeente van 'sHeirtogenbosch,
*Lidt van het Kunstgenootschap, Prodesse Canendo.***

Triömf! Triömf! 's Heirtogenbosch!
Uw Orgelsnarespel springd los!
De wakkre MOBACH treed ten Kansel!
Die Diämant in 't Voorhoofdspanel
Van Koning Jesus Wonderbruid',
Schiet heden schoonste stralen uit,
En spreid aan Neêrlands Kerkzontranssen
Meer dan voorhenen schoonste glanssen.

Driedubbelwelgekomen Feest!
 Het Jaar verjaard! Nu mag de geest
 In 't midden van de blyde reijen,
 Met Zang' en dansen spelemeijen.
 Klim, godgewyde dankbaarheid!
 Zwaai aan de hoogste Majesteit',
 Uw' wierookgeur! Dat de Outers branden!
 Breng uw geheiligde offeranden
 Der Godheid' toe, met feestgebaar!
 De Alschenker geeft weer een nieuw Jaar!
 Smeek om verlenging van Gods zegen!
 Zelfs 't danken voor de reedsverkregen
 Goedgunstigheên is een gebedt,
 Dat Salems heilpoort openzet;
 Maar, met wat voegelyke klanken,
 Geschied dat diepverschuldigd danken!
 Weegd ons Gods hoogheid regt op 't hart?
 Zyn 't toonen mooglyk, die verward,
 En vol van wanklank' zyn te noemen,
 Zoo dat hen 't goed gehoor moet doemen?
 ô Neen: Dathenus wangeluidt
 Heeft eindelyk in Neêrlandt uit!
 't Is nu al lang genoeg gezongen,
 Met rymloos rym, met bastäärdtongen,

En woorden zonder zinn' of maat'.
 De vryë Nederlansche Staat
 Voorzag de Kerk van nieuwe Psalmen,
 Die Godbetamelyker galmen
 Opzenden naar het Hemelhof,
 En deftiger Jehovaas lof,
 Met zuivre taal' en rymklank' melden.
 Als de oudste van Messiäs Helden,
 In 't oud en sterk 's Heirtogenbosch,
 Laat gy uw hart en tong thans los,
 Heer MOBACH, om die Harpezingen,
 Voor 't oog der Kerbruid' opgehangen,
 Thans toe te wyden aan den Heer',
 Zyn' allerhoogsten Naam' tot eer'.
 Hoe hooren we uwe toonen ryzen,
 Daar Ge yder' leardt God' dank bewyzen,
 Voor 't gunstbewys van zyne Hand',
 Aan ons gezegend Vaderlandt!
 ô Stof, dien Kerktrompetter waardig!
 Wat vloeid hem niet die lofgalm vaardig
 Van hart en tong' □. Wat daald hy in
 't Aanbidlyk diep van Goëls minn',
 Die voor zyn Kerkruid' weer wou waken!
 Wat zingd hy, aan de Hemeldaken,

De Inwydingtoon en deftigst toe! □.
 Maar, groote Man, hoe blytemoed
 Breekt gy daaruit in Jubeltoon en □.
 Gy dankt den Troon' van alle Troonen,
 In uwe grysheid' openbaar,
 Die U alreeds het Vyftigst Jaar
 Van uw Bediening' in doet treden,
 En nog gezond bewaard tot heden:
 Gy valdt der hoogste Majesteit'
 Te voet, in diepe ootmoedigheid',
 En loofdt haar, dat ze u al die jaren,
 Wou boven andren nog bewaren,
 En 't Bybelwoordt verkonden liet.
 Een stroom van vreugdetranen vliet,
 ô Kerkheraut, u thans uit de oogen.
 Gy als een Man van grootst vermogen,
 Zette uw talenten altoos uit,
 Op woeker voor de Wonderbruid'.
 Gy wondt dus voor uw' Koning' zielen.
 Hoe reed uw Naam, op glorywielen,
 De weereldt van de Kerkbruid' rond?
 Schoon gy nog geen belangen vondt,
 Om als Hoogleeraar ook te pronken:
 Die gloryzon kon nooit haar vonken,

Noch onlangs, noch vanöuds, in 't hart
 U in doen dalen: niet verward
 In eenen drang' van tabbaardplooijen,
 Woudt gy het allerliefst u tooijen
 Met nedrigheid', als een sieraadt,
 Dat Kristen Leeraars deftigst staat.
 In deze uw derde Keurgemeente,
 Blonkt ge, als een edelst Puikgesteente,
 Reeds vierëndertig jaren lang,
 Heer MOBACH, en nu 't Kerkgezag
 Vernieuwd aan God' word opgedragen,
 Vierdt gy, daar ge in uw levensdagen,
 Op vyf na tagtig jaren teldt,
 Gelyk een grysgeworden Heldt
 In Koning Jezus orelogen,
 Door gunst van 't eeuwig Alvermogen,
 Den ingang in uw Vyftigst Jaar,
 Met uwe Bossche Kristenschaar',
En zingdt den Heer' toe, in uw leven,
Om allen roem en eer te geven,
Aan uwen God', nu ge in den tyd',
Aan deze zy' des grafs nog zyt.
 ô Kragt van tale! ô Bybelklanken!
 Elk hoor' den grooten MOBACH danken,

Inwyden, Jubelvieren, Godt
 Verkonden, Bal en Astaroth
 Vertrappen, blyken van Geleerdheid'
 Oplevren, dwaling' en verkeerdheid'
 Te keergaan, en Gods Naam' tot eer'
 Trompetten de Genadeleer!
 Een Heirvoogdt, zal hy roem verwerven,
 Moet in het eerlyk harnasch sterven:
 Daar jaagd myn groote Kruisheldt naar.
 Godt gunne u, na dit Dankaltaar,
 Als wy weer Wintermaandt beschouwen,
 Nog een voor zynen Naam' te bouwen,
 Geleerde, en wakkre Kruisgezant!
 Sta dan, ô Hemelrykstrouwant,
 Nog lang in Jezus dienst' te stryden,
 Hoe 't ongelooft u moog' benyden,
 Gezond, van kwale en ziekte vry!
 Sta , als een Legerhoofdt, tot gy
 Van 't slagveldt af, ter Englescharen,
 Op reïne vlerken, ingevaren,
 Als eene Ster van de eerste soort',
 In 't midden van Gods Psalmäkkoordt,
 Met al de hooge Cherubynen,
 Op 't eeuwig Jubelfeest moogdt schynen!

LAGENDAAL.

**Aan den welëerwaardigen, zeergeleerden heere, den heere Joachim
Mobachius,
*Getrouwen, en yverigen Bedienaar des Godlyken Woords, in zyne
Gemeente, te 'sHeirtogenbosch,*
Lidt van het kunstgenootschap, Prodesse Canendo.**

Gy moogdt, Heer MOBACH, in den blyden uchtend' van
Dit Jaar, uw JUBELJAAR, den Heere vrolyk zingen!
Gy stondt schier, dit 's een vreugdt, die u verrukken kan,
In Jesus dienst', een reeks van vyftig zonnekringen.
Na ge al dien tydt hebt aan Jehovaas Huis besteed,
Wydte Ge in zyn Bethel in de nieuwberymde Psalmen.
Hoe juicht de Godsdienst thans, daar ze in den Tempel treed,
Die rontöm is vervuld met overblyde galmen.

Gy wekt ons op, Myn Heer, om 't allerwyst bestuur
 Van Gods Voorzienigheid', met voegelyke klanken,
 Wyl we onzen wensch ons zien vervuld ter goeder uur',
 Op last der Overheên, ootmoedig te bedanken:
 Nu wy dat Kerkkleinoodt, niet langer naar Datheens
 Oud, kreupel rym, maar veel gekuischter zingen mogen.
 ('t Geen hooploos voortyds scheen, komt eindelyk nog eens).
 't Past ons, met MOBACH, thans, Gods glorie te verhoogen.
 Och! ging 't naar zyn gebedt, en zynen hartewensch,
 Hoe zou dan Davids Harp, met Davids Geest' en harte
 Niet klinken tot Gods eer', by ieder' Christen mensch?
 Hoe troostvol lenigde zy dan den rouw en smarte!
 Hoe roemde en preez' dan elk der Heeren Opperheer!
 Dan zou 't Geschapendom Gods Naam met blydschapp' loven!
 Dan bracht' men voor zyn' Troon zyn welverschuldigde eer!
 't Godminnend hart vloog' dan al juichende naar boven,
 Zelfs boven zon en maan! het tintlend starredak
 Zou staeg den weêrgalm van ons lofgejuich ontfangen!
 Zoo kreeg' des Satans ryk; op aarde, krak op krakk'!
 En al de weereldt klonk' van stichtlyke gezangen!

Wy hieven met U aan, Heer MOBACH, 't Zegeliedt:
Dat Gode, en zynen Zoon' de schat behoord der aarde!
Hoe billyk 't is, dat elk dien Koning hulde biê,
Alschoon geen aardeling hem die ooit bied', naar waarde.
Gy spoordt ons aan, om hem te zingen lof en prys,
In welken de Engelen, en Serafynetongen,
In 't bovenhemelsch, en volzalig Paradys,
Van 's aardryks grondveste aan, nog nooit zyn moêgezongen.
Zoo bracht Gy, daar Gy, in uw grysheid' groendt, en tierdt,
Uit uwen hartschat' voort en oude en nieuwe dingen.
Ons streeld de hoop dus, als Ge in 't kort weêr zegevierdt,
Van op uw Jubelfeest verheugd te mogen zingen.
Zoo ondersteune U Godt naar 't ligchaam en de ziel!
Daar Ge uw talenten, waar hy mild u meê bedeelde,
Op woeker uitzet: wyl het u toch nooit geviel,
Te leuren, en de Dienst u nimmermeer verveelde!
Gy hebt, met Mond' en Penn', vol vuurs, de Kerk gesticht,
ô Wakkre Grysâart, en zoekt nog geen vadsig rusten.
Schoon Ge, als een kaars, u zelf verteerd, daar ge andren licht,
En niets, als 't preken kan, uw' vluggen geest verlusten!

Zoo sterke u Godt, en geve U uwen lust te zien,
Dat Gy nog lang, als in triömf, heröm moogdt dragen
Des Heilands min, en elk hem leeren glorie biên!
Zoo will' de Heer, met kracht', uwe armen onderschragen!
Tot Ge eens uw' grooten geest, wen hy zyn aarden vat
Verlaat, met weldoen moogdt in Jesus handen geven,
En 't loon eens trouwen Knechts beërft, met al den schatt'
Van zaligheden, uit genade, in 't ander leven!

P. V. WULLEN.